

CRÒNICA

Notes i comentaris

Verbena?... Revetlla?...

Arriba a nostres mans un programa i hi llegim: *Verbena de Sant Joan*.

N'arreglem d'altres i hi veiem: *Revetlla de Sant Joan*.

En què quedem? A veure si això serà una repetició de *Lo Catalanisme* i *El Catalanisme!*...

Busquem en el Vocabulari de l'Institut d'Estudis Catalans, i no hi trobem ni *Verbena* ni *Revetlla*.

— Tots perden —, s'ens acut dir, parodiant la cèlebre frase del malaguanyat Calvet.

En el Vocabulari sols hi hem trobat la paraula *Berbena*, amb dos bes de les que s'usen per a escriure burro, i seguidament aquesta explicació única: [*n. de planta*.]

Després, hem recordat una de les lliçons de gramàtica que donava en *La Publicidad* el filòleg català Pompeu Fabra.

El catedràtic major de la nostra llengua, deia, en síntesi, que la paraula *Berbena* (no *Verbena*), en català no era més que el nom d'una planta. Però no deia que sigui una falta usar la paraula *Revetlla* en anomenar el què els castellans en diuen *Verbena*.

De manera, que nosaltres, que no tenim més erudició que la emmatlevada en periòdiques consultes al Diccionari, sabem del cert que *Verbena* no és paraula catalana i que *Berbena* és únicament el nom d'una planta.

Pot dir-se, doncs, *Revetlla* de Sant Joan o de Sant Pere, etc.?

Com que de molt temps ensà hem vist repetidament la partícula *Re* afegida al mot *Vetlla*, no creiem que el seu ús sigui cap falta gramatical.

I no ens emboliquem en explicacions d'erudit, perquè altrament no aclareixen la qüestió. I no volem dir res dels romans, perquè no en tenim res que dir; ni tocarem el sol ni la lluna perquè són massa amunt.

Ir de verbena — com diuen a Castella — té a Catalunya una equivalència ben

diferent i de tots ben coneguda. Aquí anem a *prendre la bonaventura*.

I a menjar coca.

Apart disquisicions filològiques, que als qui les tractem tenim entès que ens donen un cert llustre, hem de fer constar el nostre disgust per haver-se suprimit del calendari obrer la festa de Sant Joan.

«Nit de flames, nit d'infern,
Sant Joan ha d'essè etern»

Així deia el poeta, temps enrera i ens sab molt greu que una organització obrerista fassi quedar tan malament als nostres poetes.

Nosaltres creiem que els qui respectaren la festa de Santiago, apòstol, — del qual no en tenim absolutament res que dir més que alabances — podien haver respectat també la diada que té una nit única en tot l'any: que és la antiga i acreditada Nit de l'Amor.

Perquè, aveiam: com és possible esperar les dotze de la nit per a fer la prova de l'ou, o la sortida del sol per a altres proves, si després hem de treballar les vuit hores de cada dia?

En quina nit de l'any els enamorats es poden dir el què de temps immemorial es deien en la nit de Sant Joan, aprop del foc i de les brases, ballant una dansa castiça o menjant coca ensucrada?

Nosaltres creiem que els obrers de Granollers, així que puguin tenir personalitat per a acordar o desacordar, modificaràn el santoral del seu calendari ordenant que sigui festa la diada de Sant Joan; això sí, amb tots els respectes al sacrificat, si és que només han d'haver-hi deu festes a l'any, com ara.

En parlar de la nit de Sant Joan, s'ens acut, per una associació d'idees, parlar d'una taula del Casino.

Al cafè del Casino hi ha una taula, en un dels quatre àngols, que tots els concurrents designen amb el nom de *taula del recó*. En ella hi seuen, des de començ del present segle, xicots reposats, sèrios, greus. (Amb el mot *greus* volem dir *graves*.)

Tot d'un plegat, la quietud de la taula del recó es convertí en eixordadora cridada. Temps enrera, feren irrupció al Casino tot un estol de joves no tant reposats, ni tan sèrios, ni tan *greus* com els estadants de la taula famosa, i tots anaren a parar a la mateixa taula. Cada nit, discussions acalorades; controvèrsies d'altura; *música, luz y alegría*, com deia aquell prospecte.

Durant una temporada, no es coneixia ben bé quins eren els vells ni els nous estadants de la taula. I el Casino s'havia rejuenit. Es feien balls, sense necessitat de les colònies veïnes; comèdies d'aficionats, que es recorden com una gran cosa; festes un xic atrevides (per segons qui), i al jardí fins s'hi construí una pista per a patinar-hi...

Tot això, sembla haver passat. Sembla de qui sab quan parlem...

Es que a la taula del recó hi haurà triomfat el quietisme i aquells qui tot ho eixordaven demanaran aviat a cada pas que es compleixi el reglament?...

Com podran veure els nostres llegidors, ja s'ha publicat el Cartell del Certamen literari catòlic social, organitzat pel Centre Catòlic de la nostra vila. Diem-hi, dessobre aquest Cartell, quatre paraules, amb tot el respecte, no sols per la Comissió organitzadora, fins i tot per la finalitat de dit concurs, del qual en tenim no res a dir. Més sí que de sa lectura s'en desprèn una forta irreverència, una quasi profanació de l'esperit subtil que informen sempre aquestes festes tant nostres. A l'admirable trilogia poètica Patria, Fides, Amor, la Comissió organitzadora li ha semblat bé afegir-hi a aquest darrer tema, la cueta «al pròxim».

A nosaltres, ho hem de confessar, ens ha fet un doble mal efecte, a saber: la profanació de que parlavem; i el concepte que a la dita Comissió li deuen merèixer els poetes de Catalunya. Estem segurs que si visqués l'honorable Mossèn Cinto, no escriuria cap idili per a enviar-lo als nostres jocs.

Per a la nostra part com a granollerins rebutgem tota responsabilitat que ens puga tocar per aital irreverència.

Importantíssim

Preus d'alguns articles:

A vostè li convé saber que tots els **CALÇATS** que es venen a la

Sabateria RIERA

CARRER D'EN PRIM, 7 : GRANOLLERS

són fabricats pels nou obrers de la casa i que els preus són sempre seguint les onades de la baixa.

Calçat per a senyor, Oscària forta, tot sola . .	17 ptes.
» » » » » cosit a mà	20 »
» » senyora, Lona bl ^{ca} . Sola Imperial	12 »

Quan hagi fet alguna compra, si indica que ha llegit aquest anunci se l'obsequiarà amb un objecte de plata.